

[Rytter.]

begæringer, der vil komme frem. Det er selvfølgelig rigtig, at man saaledes begrænser Ansøgernes Tal, men det er lige saa klart, at man derved kommer til at udelukke mange Folk og maaske netop de Folk, som lettest kunde hjælpes med et minimalt Beløb. Ministeren mener, at hvis der ikke foretages en Nedskæring, finder der i Virkeligheden kun en Konvertering Sted, og det er den højtærede Minister bange for. Det tror jeg ikke. Folk holder i al Almindelighed ikke af at komme til Statskassen og søge Hjælp, saa naar de kommer, er det ikke, fordi de ønsker en Konvertering, men fordi de ikke kan klare sig. Og her finder vi, at det er noget haardt, at de, der kan betale mere end 30 pCt, ikke kan hjælpes, medens de, der har saa stor en Gæld, er kommet saa dybt ned i Dødet, at der bliver under 30 pCt. til Kreditorerne, kan hjælpes. Vi mener, det er en Regel, der vil virke uheldigt.

Den højtærede Minister ønsker ikke at faa den Dispensationsmyndighed, som vi har villet tillægge Ministeren. Jeg forstaaer for saa vidt godt den højtærede Minister, som jeg ogsaa tidt har været i den Situation at maatte protestere mod en Dispensationsmyndighed, som man vilde tillægge Justitsministeren, idet det kan være meget ubehageligt for vedkommende Minister at faa en Dispensationsret. Men den højtærede Landbrugsminister maa huske paa, at Forholdene her er udviklede, og at det hele kommer til at hvile saa stærkt paa Principper og paa Tal, at det maaske i mange Tilfælde vilde være i høj Grad gavnligt at kunne dispensere. Navnlige forstaaer jeg ikke den højtærede Ministers Angst, efter at den højtærede Minister har faaet vedtaget, at hele Virksomheden skal centraliseres. Saa synes jeg, den højtærede Minister lettere maatte kunne gaa med til denne Dispensationsregel, end hvis Virksomheden var lagt ud til Myndighederne ude omkring; i saa Fald vilde det have været betænkeligere. Nu er de Folk, der skal træffe Bestemmelsen, Folk, som staaer direkte under Ministeren, og som Ministeren daglig har med at gøre, saa her synes jeg egentlig, det vilde være heldigt, at der var en noget større Bevægelsesfrihed for Landbrugsministeren.

Vi mener altsaa, at Lovforslaget ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Brugerne, de 30 pCt. og Dispensationsretten er blevet forringet. Vi haaber imidlertid under den Forhandling, der her maa finde Sted mellem alle Partier, at kunne naa et Stykke videre med de Tanker, vi har gjort os til Talsmænd for i det Lovforslag, som blev forelagt i

Folketinget. Vi haaber, at den højtærede Landbrugsminister og ligeledes de andre Partier vil stille sig forstaaende overfor disse Tanker. Hermed anbefaler jeg Lovforslaget til velvillig Behandling her i Tinget.

Jensen (Aale): Mit Parti har altid hævdet og hævder fremdeles, at det er nødvendigt, ikke mindst i en vanskelig Tid som denne med dens ret store Arbejdsløshed, at man gør, hvad man kan, for at oprette nye Hjem. Men vi nærer ogsaa den Opfattelse, at det er ønskeligt, ja nødvendigt at bidrage til, at de, der har de alt bestaaende Hjem, kan blive ved disse Hjem. Og vi har længe indset og taget Hensyn til, at det er vanskeligt i disse Tider. Gælden er blevet alt for stor, og det maa være klart for enhver, der vil se Forholdene lige i Øjnene, at det er paa Grund af de høje Priser, vi i sin Tid havde. Naar Priserne paa de Produkter, som Landbruget frembringer og skal sælge, gaar saa stærkt ned, ja, saa er det givet, at det bliver vanskeligt at forrente den store Gæld, man har paadraget sig under de høje Produktpriser i Fortiden.

Der er et Ord, der bliver stærkt brugt i visse Kredse, ikke mindst af Venstres Generalordfører paa dette Omraade i det andet høje Ting, nemlig Tilpasning. Det forekommer mig, at her er et Sted, hvor der rigtig kraftigt bør sættes ind paa en Tilpasning. Jeg tror nok, at det ellers er Meningen fra den Side, at en Tilpasning kun kan skaffes til Veje ved, at man sætter Arbejderslønningerne ned, ja, jeg tror endogsaa, der har lydt Røster om, at Arbejderslønningen skal ned til omkring det halve. Jeg forstaaer nu for det første ikke, hvordan vedkommende kan tænke sig, at disse Mennesker skulde kunne klare sig, naar Arbejderslønningen blev sat ned til det halve, men jeg kan heller ikke forstaa, hvordan vedkommende kan tænke sig, at det skulde kunne hjælpe Landbruget gennem Krisen. Jeg tror tværtimod, det vilde bringe Landbruget i en endnu vanskeligere Stilling, end det befinder sig i i Øjeblikket. Nej, hvor der maatte sættes ind, og hvor der vil blive sat ind, uanset hvad vi foretager os her, er paa en Nedskrivning af Gælden. Gælden skal ned, og den kommer ned. Kommer den ikke ned ved, at der bliver gjort et eller andet fra Lovgivningsmagtens Side, saa kommer den ned ved Tvangsauktioner. Men det forekommer os, at det var bedre, hvis man kunde undgaa det. Det har vi længe været opmærksomme paa, vi har ogsaa stillet For-